
PLAN FOR ARBEIDET PÅ ARBEIDSPLASSENE

Dette dokumentet er utarbeida av SKs faglige utvalg på oppdrag fra SKAU og gjennomgått av SKAU slik at det er tilpassa partiets hovedplan. Det utfyller dermed den foreløpige planen som SKAU har sendt ut.

Vi gjør oppmerksom på at noen av områdene har vi allerede gitt direktiv for, og de er derfor ikke tatt opp her. Det gjelder LO-kongressen, årsmøtebevegelsen og miniopgjøret (som vi sender ut som direktiv i denne sendinga).

Sentraalkomiteens Arbeidsutvalg.

STIKKORD OM SITUASJONEN

Partiet. Vår største styrke i fagforeningene er et stort antall tillitsmenn. Mange nyter stor og velfortjent tillit som dyktige og oppofrende tillitsmenn med mye konkret kunnskap, særlig om lønsspørsmål og delvis om arbeidsmiljø saker. Det er denne styrken og tilliten vi må bygge det videre arbeidet på. Partiet som helhet har fortsatt status som et godt "streikestøtteparti", både gjennom det praktiske støttearbeidet som gjøres og gjennom Klassekampen.

Vår største feil er mangelen på allsidig kommunistisk arbeid på arbeidsplassene. Praksisen vår har klare økonomistiske trekk. Både i form av mangel på kommunistisk ledelse og en konkret revolusjonær arbeiderpolitikk, og i form av ideologisk og teoretisk motstand mot å drive arbeid utover de rammer fagforeningene setter.

I sammenheng med dette fins det høyrefeil i taktikken i fagforeningsarbeidet. Dette gir seg uttrykk i planlaust, perspektivlaust arbeid innafor de rammene som det sosialdemokratiske tillitsmannsskiktet og tradisjonene setter. Det er tendenser til at vårt tillitsmannsarbeid blir "det muligens kunst" på tillitsmannsskiktets premisser og alt for lite baserer seg på hva som er mulig med masseobilisering.

I denne situasjonen er det også utvikla reint syndikalistiske synspunkter noen få steder, der kamerater krever at partiet skal underordne seg fagforeningsarbeidet.

Vi understreker at disse tendensene er underordna tendenser, men de har fått utvikle seg i lang tid og objektive vilkår driver arbeidet vårt spontant i en slik retning. Derfor må feila tas alvorlig. Korrigerings av feilene må skje på alle plan i partiet. Som hovedregel må vi unngå at korrigeringsunødig går ut over vår innsats og tillit i fagforeningsarbeidet. Det er viktig at korrigeringsforegår i rolige og nøkterne former og at man er på vakt mot vulgarisering og tilbakevending til sekteriske "venstre"-feil. Det er i.eks. et sekterisk "venstre"-avvik å

forsøke å presse vårt allsidige kommunistiske arbeid inn i fagforeningene. Dette er i seg sjøl en syndikalistisk feil -et forsøk på å erstatte partiet med fagforeningene.

Fagbevegelsen.

Situasjonen blant de fagorganiserte er prega av økende opposisjon mot LO-ledelsen og Regjeringa, særlig når det gjelder den økonomiske politikken. Denne opposisjonen har klare politiske trekk. De mange politiske streikene, både mot nedlegginger og mot helse- og sosialpolitikken, er eksempler på dette. Dette er spørsmål som ikke bare engasjerer de fagforeningene som blir direkte ramma, men ofte hele fagbevegelsen i et distrikt.

Situasjonen er også prega av usikkerhet om framtida, med data, ny industripolitikk osv., der vi i mye mindre grad utgjør noe alternativ. Et spørsmål som har dominert oppmerksomheten i det siste, er spørsmålet om krig og fred.

Sosialdemokratiet er ikke i stand til å møte denne situasjonen, hverken politisk, organisatorisk eller kadermessig, uten at det betyr at sosialdemokratiet har mista makta i fagbevegelsen eller står i ferd med å gjøre det. Men de etterlater et stort antall av "sine" sinte og frustrerte. AKP er den eneste krafta som kan presentere et svar på de daglige problemene for framtida.

Partiet må i tida framover legge ned mye arbeid i å utarbeide en frontpolitikk for opposisjonen i fagbevegelsen, drive undersøkelser og utvikle analyser på sentrale spørsmål i den økonomiske politikken.

Dette arbeidet kan bare gjøres skikkelig dersom avdelingene blir virkelige politiske og taktiske sentra.

Korrigerings av partiets feil må skje i nært samband med å videreutvikle og styrke vår praktiske og eksterne virksomhet.

MÅLSETTINGER

Generelt for de nærmeste åra må vi stille mål for arbeidet på tre plan:

ooo AKP(m-1) må bli den ubestridt ledende opposisjonspartiet i

fagforeningene.

ooo AKP(m-l) må styrke sin innretting på arbeiderklassen, utvikle en revolusjonær arbeiderpolitikk og bli et helhetlig alternativ til sosialdemokratiet og SV.

ooo Vi må drive aktiv og systematisk partibygging på arbeidsplassene, gjenreise avdelingene som politiske og taktiske sentra, utvikle organisasjonsformene på arbeidsplassene, styrke rekrutteringsarbeidet.

KAMPOMRÅDENE

Det økonomiske

Dette feltet omfatter ikke bare lønsspørsmål. Vi må utvikle kampen mot den helhetlige økonomiske politikken til Regjeringa og NAF, mot nedskjæringa i helse/sosial-sektoren, mot skattepolitikk en og prispolitikken. Her trenger vi sårt å utvikle aktiviteten i fagforeningene rundt stats- og kommunebeudsjetter. Det er også taktisk sett det korrekte svaret på kombi-oppgjørene. Samtidig oppfordrer vi kameratene i de enkelte forbunda til å engasjere seg mye mer i den statlige politikken som angår deres organisasjonsområde særskilt. Vi tenker her på Bygning og boligpolitikk, Elektrokjemisk og energimeldinga, transport og transportpolitikken

osv. Generelt må partiet, og da særliig Klassekampen, styrkes kraftig i avsløringer og agitasjon rundt borgerskapets økonomiske forbrytelser og bidra til å styrke klassehatet. Vi trenger hjelp fra DSene, avdelinger og enkelmedlemmer til å styrke denne sida av vår propaganda og agitasjon. (Tips, materialø eksempler osv..

Minioppgjøret blir behandla i et eget direktiv og vi henviser samtidig til artikkelserien i Klassekampen om minioppgjøret som har stått i januar.

Et foreløpig direktiv om tariffoppgjøret i 1982 kommer i mars/april.

En sentral oppgave foran dette oppgjøret blir å utvikle en helhetlig tariff- og avtalepolitikk for offentlig sektor. Det vil

bli laga kurs om dette på Dokka.

5

Arbeidet rundt LO-kongressen blir en del av de politiske forberedelsene til tariffoppgjøret og vi henviser til den propaganda-planen som står i direktivet om LO-Kongressen fra i fjor høst.

I den lokale lønnskampen er det en målsetting at så mange som mulig skal gå ut i lokale streiker/aksjoner i lønnskampen. Det er en del av hensikten med vårt fagforeningsarbeid å gå i spissen for å skolere klassen gjennom kamp. I den sentrale tariffpolitikken er parola å opprettholde kjøpekrafta, men i den lokale lønnskampen er dette ikke noen øvre grense. NAF har blitt sterkt oppmuntra av utviklinga i den lokale forhandlingsretten de siste åra og de kjører en mye hardere linje enn før. Det er vår jobb å styrke de lokale lønnskampen tilsvarende. Vi henviser til artikkel om streiker og streikestøtte i TF våren 1980. (Dersom DSene ikke har den kan dere få den ved henvendelse til oss)

Det faglig/politiske

Mange trekk i den nye industripolitikken representerer en alvorlig trussel mot fagforeningenes rettigheter og tradisjonelle grunnlag. Det samme gjør utviklinga av tariffpolitikken. Politisk og ideologisk går høyresosialdemokratiet til angrep på fagforeningene gjennom forslaget om utvidelse av bedriftsdemokratiet og - ikke minst - gjennom den konsekvente splittelpolitikken de fører ved å sette ulike grupper fagorganiserte opp mot hverandre. På hele dette spekteret står fagbevegelsen ved en skilleveg og det vil være en hovedoppgave for partiet å bygge opp et svar og en opposisjon mot disse framstøtene. Dette er en forutsetning for å etablere oss som ledende opposisjonskraft.

En del av utviklinga av en industripolitikk må være å utvikle en taktikk for å møte den økende leiefirmavirksomheten og de raske omskiftingene i industrien. Disse omskiftingene er allerede i ferd med å gjøre ansiennitetsprinsippet til en formell farse. Bla. leiefirmavirksomheten ødelegger de tradisjonelt sterke verkstedsklubbene og avtalene deres. I løpet av våren

vil AKP utvikle et forslag til politikk for å møte dette.

I forberedelsene og gjennomføringa av LO-kongressen må vi legge forholdsvis stor vekt på å gå i mot forslaget om utvidelse av bedriftsdemokratiet. Taktisk kan vi samle store deler av progressive fagorganiserte på følgende grunnlag:

- Forslaget innebærer ingen utvidelse av de ansattes retter i forhold til bedriftsledelsen.
- Forslaget unndrar fortsatt hele systemet fra fagforeningenes kontroll.
- Vi er for utvidelse av de fagorganisertes retter, men da som en utvidelse av forhandlingsretten.

Samtidig må vi nytte denne anledningen til å få diskutert hele dette klassesamarbeidssystemet som "sosialistisk" strategi. Partiet bør utgi et hefte om helheten og avholde møter der AKPs helhetlige syn legges fram, gjerne i konfrontasjon med DNA og/eller SV-folk.

Splittelsen mellom forskjellige grupper fagorganiserte er en alvorlig trussel mot enheten og kampkrafta i klassen. Å sette ulike grupper opp mot hverandre, som f.eks. lavt- og "høyt"-løte, er en logisk konsekvens av hele samarbeidsideologien. Det fins et objektivt grunnlag for disse motsigelsene og LO-ledelsen spiller bevisst på dem. Partiets medlemmer er heller ikke upåvirka av dette. Bedrifts- og gruppesjåvinistiske trekk fins.

Vi må planmessig kjempe mot splittelse og for enhet. Organisatorisk og politisk er det ikke grunnlag for å danne noen fagopposisjon. Men vi må legge stor vekt på å videreutvikle tverrfaglige møter/diskusjoner på sak, som f.eks. "Solidaritet i fagbevegelsen". Lokalt må det arbeides med å få diskutert

spørsmål der forskjellige grupper tilsynelatende har forskjellige interesser gjennom fellesmøter i Samorg-regi. Vi må gå i spissen for å invitere foredragsholdere fra andre bransjer til klubb/foreningsmøter for å løse slike motsigelser. Samtidig må vi gå aktivt inn for å utbygge LO-utvalgene på arbeidsplasser med klubber i flere forbund.

I 1980 ble det første fagforeningskurs for fremmedarbeidere arrangert av kjemisk-avdelinga i Oslo. Dette er et eksempel til etterfølgelse.

Vi må også begynne å arbeide mer målretta med lønssystemene, hvor vi i dag har forskjellige linjer/praksis. Kanskje særlig når det gjelder forholdet mellom faglært og ufaglært arbeidskraft.

Kampen mot DNA sitt diktat og kontroll over fagbevegelsen må skjerpes. Den taktiske situasjonen er gunstig for dette. Avsløringen av DNA går gjennom å nagle dem på hver enkelt konkret sak, men det er også en kamppoppgave i seg sjøl å få alle foreninger meldt ut av kollektivt medlemskap. Vi må jobbe mot støtte og bevilgninger til DNA i valgkampen og mot DNA sin mjelking av fagbevegelsen til støtte for den såkalte "arbeiderpressa".

Det internasjonale.

Kampen mot sosialimperialismen og mot krig er hovedoppgaven i det internasjonale arbeidet. Det fins et sterk forsvarsvilje blant store deler av de vanlige medlemmene i fagbevegelsen og svært mange ser Sovjet som den alvroligste trusselen. Samtidig er det sterke pro-sovjetiske strømninger og passivistiske linjer, særlig i en del av forbundsledelsene. Det fins også eksempler på at vi er påvirka av passivistiske strømninger. I arbeidet mot forhåndslagring har det enkelte plasser blitt godtatt å gi passivistisk begrunnelse for et Nei til forhåndslagring.

Vi må organisere og mobilisere de kreftene som er mot krig,

forhåndslagring og atomopprusting på et korrekt grunnlag.

DSene må hjelpe de faglige kadrene med å utforme en slik taktikk.

Vi går inn for at det arbeides med å gjøre bra fagforeninger til initiativtakere til demonstrasjoner etc. og på den måten ta initiativet fra f.eks. "Nei til atomvåpen". Vi bør vurdere opprettelse av lokalavdelinger av de forskjellige organisasjonene med fagforeninger/fagorganiserte som grunnlag.

Vi må planmessig videreutvikle linja med å gjøre fagforeningene til aktive støttespillere i det anti-imperialistiske arbeidet, og ikke bare operere på resolusjonsnivået. Dette er gjennomført vellykka, både med innsamling til Polen og til Afghanistan. Vi bør jobbe hardt for anerkjennelse av PLO og av Solidaritet og et aktivt støttearbeid for disse i LO.

Fortsatt er en rekke fagforeninger medlem av Vennekaps-sambandet Norge-Sovjetunionen. I alle foreninger der vi har en viss innflytelse og som er medlem, bør det legges en plan for utmeldelse.

Det internasjonale solidaritetsarbeidet omfatter også støtte og forbindelser med arbeidere i den 2. verden. Dette er en underordna oppgave som likevel ikke må bli forsømt.

Det teoretiske

I alt for liten grad utgjør vi i dag en virkelig teoretisk og ideologisk trussel mot sosialdemokratiet. Det er først og fremst tre områder som skiller seg ut: Den politiske økonomien og kampen mot de sosialdemokratiske teoriene. Kampen om demokrati og sosialisme, særlig i forbindelse med bedriftsdemokratiet. Og; Kampen om klasseanalysen deres, gjerne knytta til det nye programmet til DNA.

Den teoretiske kampen må føres både innad i fagforeningene og utafor - i konfrontasjon mellom partiene. Særlig på de to første områdene er det mulig å drive kampen knytta til studie-

virksomheten som drives i fagforeningsregi. Dette krever bedre skolering hos oss og det krever utarbeidelse av lettfattelig materiale sentralt som kan brukes som en del av studiematerialet. Men samtidig kan det gjøres - slik en del fagforeninger har gjort med stort hell - ved å invitere økonomiske eksperter til møter i fagforeningene.

Samtidig bør partiet i mye større grad enn i dag arrangere åpne møter om slike tema som er spesielt innretta på og mobilisert til på arbeidsplassene. Slike møter ser vi lite til i dag.

STYRKING AV PARTIPROFILEN

I 1981 er valgkampen det viktigste virkemiddelet til å styrke vår partiprofil på arbeidsplassene. Vi går inn for at metoden med valgdebatter på arbeidsplassene blir kraftig utvida og styrka. Vi bør arbeide aktivt for å aktivisere de fagorganiserte i valgdebatten. Det kan gjøres gjennom at fagforeninga/styret, tar opp valget og forbereder konfrontasjonsmøtene med representanter for de forskjellige "arbeiderpartiene". Arbeiderne kan sjøl legge opp disse møtene ved å forberede bestemte spørsmål til representantene. Dette er et arbeid som ikke bare skal gjøres blant partiets medlemmer.

Vi oppfordrer DSene til straks å begynne forberedelsesarbeidet til slike konfrontasjonsmøter.

Slike møter er ikke hele valgkampen, den personlige stemmesanking vil høyst sannsynlig avgjøre resultatet.

Når det gjelder styrking av KK-salget, henviser vi til direktivet om dette. Erfaringene til nå viser at det går forholdsvis lett å få i gang igjen salget dersom DSene organiserer det og diskuterer grundig med kameratene på arbeidsplassene. Det er viktig å få våre mest kjente tillitsmenn og erfarne kadre til å gå i spissen for dette arbeidet. Der dette har vært gjort, så har det vært svært vellykka.

Det er et mål i seg sjøl å legalisere AKP(m-l) som et arbeiderparti i fagbevegelsen. Dette kan skje med enkle virkemidler. Ved at partiet sentralt og lokalt, sender uttalelser, forslag, redegjørelser etc, til fagforeningskontorene. Pr. i dag gjør DNA, SV og delvis NKP slikt, men ikke vi. DNA har f-eks. en egen faglig bulletin som de sender rundt, noe vi akter å kopiere sentralt. Samtidig bør vi jobbe mye mer aktivt med å lage materiale som legaliseres som en del studæmaterialet i fagforeningene. I tillegg bør flere fagforeninger invitere til konfrontasjonsmøter mellom AKP og f.eks. DNA om viktige tema; industripolitikk, bedriftsdemokratiet, LOs handlingsprogram etc.

I løpet av 1981 bør hvert distrikt og hver større by ha sin egen faglige talsmann som deltar i den eksterne polemikken, utvikler allianser med folk i tillitsmannsskiktet etc. Talsmenn og kjente folk på arbeidsplassene må også se det som sitt ansvar å delta i diskusjonene i fagbladene.

PARTIBYGGING

Den foreløpige planen for 1981 som er vedtatt av politisk utvalg i den forrige sentralkomiteen (og som gjelder inntil det eventuelt kommer annen beskjed) peker på at konsolidering er en svært viktig oppgave nå. Dette vil vi understreke. Det finnes arbeidsplasslag med sterke oppløsningstendenser. DS må prioritere å gripe inn mot slike tendenser for å forhindre en tilbakegang i partiets forankring på arbeidsplassene.

81-planen peker på nødvendigheten av å sikre en levedyktig partiledelse på de enkelte arbeidsplassene. Dette er svært viktig. En må både sikre at en prioriterer det å lede avdelinga så høyt at en faktisk har folk til å gjøre det. (I mange tilfeller har de fleste faglige verv vært prioritert over styrearbeid i partiet.) Dette er sjølsagt bare et defensivt tiltak. Utover dette må det legges opp skoleringsopplegg i

DS-regi for å gjøre partistyrene på arbeidsplassene mer allsidige og hjelpe dem til å løse oppgavene sine bedre. Vi deltar gjerne i en diskusjon med DS om hvordan sånn skolering skal legges opp lokalt.

Vi forbereder en undersøkelse av hvordan organisasjonsmønsteret vårt på arbeidsplassene fungerer.

Inntil videre bør DS gjøre egne undersøkelser av dette og organisere utveksling av organisasjonserfaringer mellom arbeidsplasskader i distriktet.

DS bør legge en plan for utbygging av de arbeidsplassorganisasjonene vi har og for å opprette nye der vi ikke har slike. Den faglige framgangen må forsøkes fulgt

opp med en organisert framgang for partiet. Dette betyr sjøl-sagt også rekruttering. Rekrutteringsarbeidet på arbeidsplassene er i dag svært dårlig. Det drives usystematisk og noen avdelinger har til og med vedtatt å ikke rekruttere. Her må DS gripe inn og lage en plan som følges opp med jamne mellomrom. En nøkkel

for å få opp rekrutteringa er stadiesirkler for sympatisører. Her er studiematerialet vårt i dag for dårlig. Men om det er rutinerte ~~oppgaver~~ kamerater som får oppgaven, så er det ikke værre enn at de kan improvisere et opplegg inntil vi får ut et nytt studieopplegg.

I denne perioden må vi oppheve den skadelige delinga av faglig arbeid fra annet partiarbeid. Vi må integrere det faglige arbeidet i det øvrige partiarbeidet. Det betyr bl.a. at nå f.eks. partiet gir ut et hefte om et tema som har stor interesse for fagforeningsfolk, bør vi benytte anledningen til å organisere diskusjoner med våre nærmeste om dette heftet. Dette kan f.eks. gjøres over tre kvelder, slik at ikke opplegget blir for vidløftig og kan brukes til å knytte folk

nærmere til partiet og få flere folk til å jobbe på grunnlag av partiets faglige politikk. Det kan også være et godt springbrett for sympatisørstudier.

Det finnes positive erfaringer med å lage helgeseminarer med partimedlemmer og sympatisører og dette kan gjøres i langt større grad enn nå.

I løpet av vinteren/våren skal det holdes avdelingsmøter om problemene i arbeidet på arbeidsplassene. Sentralt vil det bli utarbeidd et studieopplegg på deler av "Hva må gjøres?" som vil bli obligatorisk for hele partiet. Disse studiene skal knyttes til en konkret analyse av vår situasjon nå og de oppgaver som står foran oss (studieopplegg kommer i Røde Fane).

Plan er et nøkkelpunkt.

Det som er skrevet til nå, er ikke en plan, men mest om den politiske hovedinnretningen for en plan. Det er en slags ønskeliste for hva som trengs gjøres, men ikke en nøktern vurdering av hva som kan gjøres når og i hvor stort omfang. Dette må videreutvikles distriktvis og i avdelingene, slik at disse foretar en avveining utfra kreftene og lokale forhold. Poenget med de forskjellige kampområdene, må bli at de i alle fall sentralt og i de største distriktene blir dekket som helhet.

I det generelle plandirektivet må vi understreke spørsmålet om planlegging. Hver avdeling må utarbeide en plan som i det minste inneholder følgende spørsmål:

- Analyse av arbeidsplassen, økonomisk situasjon/framtidsutsikt.
- Analyse av forening/klubb, sterke og svake sider.
- Tilsvarende med partiavdelinga.
- Hvilke posisjoner ønsker vi å ha i foreninga/klubben om ett(2) år?

- Hvem skal vi satse på å utvikle til fagforeningsaktivister i foreninga, hvordan fostre dem?
- Hvilke faglige saker skal vi reise, få vedtatt, aksjonere for?
- På kass områder skal vi sloss mot sosialdemokratiet , politisk og ideologisk i fagforeninge og kordan%
- Internasjonalt - det samme.
- KK-salg og regkurtttering, det samme.

Vitsen er at avdelingene sjøl må jobbe med planer ut over de datoene som dukker opp allikevel, for å utvikle både fagforeninga og partiet systematisk.

MINIMUMSOPPGAVER FOR DSene

- Diskusjon om innholdet i planen. Utarbeidelse av egen analyse av situasjonen til bruk i avdelingsdiskusjon om arbeidet på arbeidsplassene.
- Plan for forsvarspolitisk uke på arbeidsplassene, i byen/ evt. ett sentralt arrangement.
- Organisert ledelse av KK-salget på arbeidsplassene
- Etablere en ledelse for byen/distrikten for arbeidet med miniprogjøret.
- Sikre utdeling av materialet om LO-Kongressen.
- Sikring av en faglig profil 1. mai.
- Etablering av ekstern faglig talsmann
- "tette huller" i arbeidsplassavdelingene.

Minimumsoppgaver for de enkelte avdelingene bør stilles av DS sjøl.

SENTRALE KURS OG PROPAGANDA

- I løpet av våren vil det bli avholdt sentrale kurs på Dokka om
- Industripolitikken

- Tariffpolitikken i stat og kommune.

Tidspunkter for disse er ikke klart når dette skrives. I tillegg kommer forskjellige kaderkonferanser for mer begrensede områder, disse vil bli innkalt til etter hvert. Bl.a. for å opprette forbunds ^{truksjoner.}

Neste Røde Fane blir om LO-Kongressen og Bedriftsdemokratiet. Dette trenger en særegen spredning.

I midten av februar kommer en stensillefse med beregninger og agitasjon rundt ~~xxx~~ minioppgjøret. Dette vil vi spre til alle fagforeningsstyrer som en slags Faglig bülletin fra AKP.

Internt kommer et konsentrat av noen erfaringer med lokal streik-kekamp før påske. Dette er ikke godt nok til eksternt salg enda.

SKAU/FU